

Благой Иванов

В търсене на плът

Миризма.

Мъртвецът се събуди и първото, което видя бе миризмата. Да, той я виждаше.

Виждаше я като хиляди гниещи трупове, пръснати по бойното поле; виждаше я като празен пълнител, димящо дуло, изстрелян куршум; като надвиснала гилотина. Приличаше на болест – многокрак бацил с хапещи челюсти. В гората тя щеше да бъде изгладнял вълк-единак с розова пяна, стичаща се от изплезения език, в океана щеше да е свирепа акула, а на война – щеше да е мината, върху която неволно си стъпил. В Космоса ще бъде сухият студен прах на вакуума, изгарящата орбита на Слънцето, огненият астероид в небето. Мимолетните образи на касапски нож, електрически трион, скалпел, скърцащи автомобилни гуми, високо напрежение, отвесни скали, природни бедствия, мълчаливо мрачно гробище... всички те сякаш се завъртяха в ярък, но жесток калейдоскоп, бавно претопяващ се в едно единствено нещо – миризма, която бавно чезне, а с нея чезнат и картините, на които напомня.

Целият предишен живот, съществуването на мъртвеца преди събуждането му, сега се разделяше с него, отпътувайки към място, което започващият да атрофира мозък не можеше да достигне.

Той се размърда. Изправи се и за пръв път съзря това, което щеше да вижда до края на живота си, на новия си живот... Това бяха предметите: бели стени, открехната врата, решетъчен прозорец, бледа примигваща лампа... и пространството отвъд стъклото. Но той ги възприемаше само като избледняващо усещане, вече не знаеше за какво точно служеха. Някъде припламваше остатък интелект, но той бе твърде слаб, за да освети все по-смрачаващия се свят. Доближавайки се до прозореца, той се мъчеше да възвърне старите възприятия, да отгатне смисъла, за който бе живял преди, ала всичко се отдалечаваше от него. Усещаше, че човешкото бяга от черупката на изстиналото му тяло и дори очите му, пред които бе паднала странна пелерина, изпъстрена с паяжини и с подскачащи искри, го предаваха на самотната тъма. Изпитваше страх... Боеше се от силната болка. Но не физическа болка – мъртвата тъкан не можеше да *усеща*... Безплътна призрачна болка, която нямаше аналог и все пак осезаемо се бе настанила в кухите лабиринти на вените, мозъка и сърцето му.

Болката му подсказа за глада.

Глад.

Думата завинаги остана да стърчи на улицата пред новия му дом, смъртта. Стърчеше като предупредителна табела и отсега нататък

винаги щом погледнеше към моравата си щеше да вижда единствено този страшен надпис.

Движенията му бяха забавени, често не можеха да бъдат контролирани – мудни и неосъзнати. Това не го смушаваше. Огледа се и различи две тъмни петна на пода, близо до мястото, откъдето бе станал. Подуши въздуха, изплезе език и произнесе мучащ безсмислен звук. Сега петната добиха очертания, подушвайки ги, той ги видя по-добре.

Бяха човешки тела. Миришеха като него – на мъртво. Но се долавяше и друг мирис, много близък до онова, което самият той е бил преди да умре. Те все още бяха хора. Усещаше го, но разбираше, че отпуснатите им крайници, едва доловимото им мърдане и треперене, воплите на агония – всичко това щеше да приключи и за тях. Не веднага, но скоро.

Гладът му бе същинско мъчение и това го накара да забрави за лежащите „петна“, да се обърне и да потърси някъде другаде истинска храна.

Чиста храна.

Жива.

Краката му се затъртриха по гладките бели плочки на стаята и го поведоха към открехнатата врата. Отвори я и се озова в края на дълъг коридор, по който бяха залепени още много други врати. Пое напред, сред блясъка на люминесцентните лампи. От едната си страна проверяваше с бутане и драскане по металната повърхност на вратите, а от другата току поглеждаше към прозорците, през които прозираха лъчите на вече настъпилата зора. Сградата отвсякъде бе заобиколена от редки иглолистни дървета. Продължавайки да търси, душейки въздуха, той най-накрая откри отключена стая. Не влезе вътре, а само леко подаде глава. Нямаше я миризмата, която търсеше, нямаше нищо, което би могло да го засити. Но ярко осветеното помещение го обърка – сред него имаше десетки квадратни предмети (думата „компютър“ за секунда се образува в мислите му, но също толкова бързо изчезна), някои от които светеха в неприятен за полу-слепите му очи цвят. Имаше и малки стъкленици до всяка една от машините, но той не проумяваше и тях. Това бързо прогони интереса му към стаята и той със сумтене, изразяващо дълбоко разочарование продължи търсенето.

Още повече се настърви.

Липсата на храна вече не го тревожеше, а побъркваше. Не изпитваше гняв, но светът някак го дразнеше с празнотата си.

Коридорът свърши с две разклонения и мъртвецът избра лявото – това не беше инстинкт, нито някакво чудновато шесто чувство, а

случайност. Независимо от избора, той някак знаеше, че тук едва ли ще намери това, от което се нуждае – липсата на миризма... на човешка миризма, го принуждаваше да е съвсем безцелен в провлаченото си ходене. Гладът не го отказваше и в това имаше някаква особена глупост – инат, изродил се в гавра с непоносимото съществуване извън света на живите.

Този път коридорът бе много по-къс и откри пред него разширен отсег с гише, дивани, остъклен изход (зад който се прокрадваха силуетите на здрави стоманени решетки), гледащ навън в почти отишлата си нощ. Тук слухът му долови звук, много по-силен от стонове на вятъра, блъскащ се в прозорците или скърцането на подметките му по пода. Звукът бе човешка реч и той за пореден път се обърка – идваше някъде зад гишето, но от там не улавяше мирис на хора. Всичко тук бе неодушевано – както той самият, така и източникът на звука.

Ръцете му – които досега свободно се клатеха от движенията му и се удряха в тялото му като ненужни костеливи въжета – оживяха и непохватно се изтегнаха напред. От устата му се разнесе глас – деформирана дума, изкълчена от подутия му, сух и напукан език.

– Гха-а-а-х... Гха-а...

Тръгна към гишето. Първо се опита да го прескочи, но вдървените му крака не можеха да изпълнят желанията на повехналия му ум. Драскаше известно време по пластмасата, ноктите му се начупиха, но не поместиха препятствието. Сети се да проследи дължината на гишето, търсейки някакви пробойни и внезапно се озова пред дупка – можеше спокойно да влезе през нея. Това нито го очуди, нито зарадва. Мина и се озова до мястото, откъдето идваше речта. На земята, обърнат настрани и със счупено дистанционно, разпиляно по-встрани, кротко буботеше малък цветен телевизор.

– ...е към края – обясняваше говорител от екрана. – Положението е овладяно и съсем скоро целият кошмар окончателно ще приключи. Повтарям – кризата вече е към края. Правителството официално опроверга всички слухове, според които са открити нови случаи на зараза. След паузата ще продължим с водещата новина.

Започнаха реклами и картината, която бе нарязана от смущения, стана още по-шарена. Мъртвецът чу думите, които новинарят бе произнесъл и всяка една от тях му бе позната, но не можеше да ги свърже една с друга, не можеше да фокусира и формите, които непрекъснато се сменяха, докато запознаваха зрителя с предимствата на различни стоки. Той извърна очи от телевизора и видя батериите, изпаднали от

дистанционното. Пролази на четири крака, подуши ги и ги взе в ръце. Опитва се да ги сложи обратно на мястото им и след това насочи дистанционното към телевизора. Не знаеше какво прави, но ръцете му сякаш машинално го сториха – финална почит към натрапчив навик. Натисна едно от копчетата, но непохватните му ръце изпуснаха уреда и батериите пак се разпиляха. Каналът не се бе преместил, а рекламите вече свършваха. Мъртвецът с разочарование изпъшка и се изправи.

Въздухът едва-едва трептеше от вибриращото бучене на електроуредата. Ала сред безлюдните коридори не се носеше никаква напътстваща миризма. Мъртвецът не можеше да усети нищо друго, освен празна, притъпена и някак безвкусна плазма от невидимото пространство, плуваща като привидение на отдавна изветрели лабораторни препарати. Това не му харесваше и не можеше да го омае като аромата, който бе почувствал в началото на събуждането си.

– Връщ... се в ...диото, където с мен е доктор... – произнесе лицето от екрана веднага щом свърши последната реклама и мина набързо заставката на новините. Кадърът се разтегна, обхващайки побелял дребен мъж, седнал до водещия. Смущенията в картината бяха зачестили още повече. – Епидемията вече е ...ълно овладяна, ...ички източници на зараза са ликвидирани и няма никакъв риск от нови случаи – можем ли да ...читаме на това, доктор...?

– Без съмнение – обади се възрастният човек. – Няма ...икакви нови случаи. Послед... сведения на сблъсък със заразени са отпреди близо два месеца.

Мъртвецът коленичи пред монитора и доближи лице. Носът му се опря в кинескопа и из въздуха заподскачаха тихи пукащи звуци на статично електричество. Той се отдръпна рязко, но не отлепи поглед от екрана – въпреки че не разбираше нито дума, размазаните човешки образи и звуците, които издаваха някак особено го привличаха.

– Говори се – продължи водещият, – че ...авителството държи няколко... оцелели екземпляра в изолирани лабораторни помещения и че засега няма ...амерение да ги елиминира, тъй като иска да ги изследва пообстойно.

Докторът се засмя нервно.

– Това е абсурдно твърдение!

Може би на подсъзнателно ниво мъртвецът разбираше, че този разговор го засяга по някакъв начин. Скоро обаче загуби интерес към телевизора и се изправи. Излезе иззад гишетото и подуши по-продължително въздуха. В ръждясалите чекмеджета на паметта му изскърцаха някакви

скарошни спомени. Гладът го обливаше на вълни и подир няколко минути в самото ядро на тялото му се загърчи болката, предизвикана от яростната нужда да се нахрани.

Пред очите му за кратък миг премина образ и това веднага го подсети как да утоли жаждата си за плът. Спомни си двете тела, които предсмъртно се гърчеха близо до него, когато се бе събудил. Искаше ги. Искаше ги и това го побъркваше, а пък обонянието му на свой ред докосна шепа ароматни молекули, които заблудено се лутаха из коридора и много му напомняха за миризмата на онези двама. Последва глада си пак по обратния път на коридора, който го бе довел при гишето. Искаше си храната и отиваше да я потърси. Непокосимата увереност, че тя ще го чака там, където я бе оставил му даде допълнителни сили и той забърза. Това всъщност го забави, защото ходилата му се препъваха едно в друго, неспособни да поемат инерцията на тежкото му, мъртво тяло. Падаше, влачеше се, ставаше, но приближаваше и нищо не можеше да го спре. Гърлото мучеше, ръцете се протягаха вдървено като протези, сякаш дирещи в мрака на ужаса отдавна изгубената любима, която може би също търсеше нещо свое и безценно.

Толкова беше гладен...

Знаеше, че храната, към която отива няма истински да го засити, защото месото щеше да е като неговото – мъртво. И все пак, когато ги остави те все още бяха хора, не бяха съвсем като... него. Това би му се усладило и болката можеше да се залъже за известно време. А после...

Търсенето щеше да продължи.

Така се озова при разклонението – зад него остана пътят към гишето, отстрани беше другото отклонение, което той така и не провери. Направо беше дългият и осветен коридор, в дъното на който беше стаята, от която бе излязъл.

Тръгна натат.

Извивките на ноздрите му се извиваха конвулсивно, гъделичкани от миризмата, а очите му мъчно се бореха с притъпеното зрение. Пръстите му имаха белезникавосив цвят и кокалчетата изпъкваха като подути мехури, но ранният стадий на разложение не им пречеше да шарят и опипват несъществуващите обекти, които уж минаваха покрай него като черни аури-предвестници. Енергията в мускулите му не можеше да намери научно обяснение, но бликаше като гейзер от черна гибелна лава. В много отношения мъртвецът беше по-жив и пъргъв, по-упорит и настойчив в лова от което и да е друго същество на земята. И го водеше единствено първичната мисъл за глада; заведе го обратно там, откъдето

бе тръгнал, беше го натикала в малката стая с прозореца, пропускаш първата за деня светлина... и го бе хвърлила в капан.

Стаята беше празна.

Вътре нямаше никой.

Нападнаха го в гръб – някой впи челюст в крака му, друг здраво сграбчи врата му и безмилостно захапа.

Болката – ако изобщо можеше да се определи като болка – не беше като тази, причиняваща глад. Мъртвецът я почувства като празнина. Беше като дебнещо животно, готово да го довърши. Инстинктът за самосъхранение вече не го бранеше, съвсем бе забравил за него. Но изпита страх – макар и далечен – от непознатото, от изненадата, от самата заплаха. През булото на смъртта трудно разпознаваше промените около себе си, тъй като повечето му възприятия също бяха умъртвени. Затова не се защити; не реагира на дразненето от ухапванията. Единственото, което го вълнуваше бе нуждата да се засити... Затова съпротивата му нито бе успешна, нито дълга. Опита се да отвърне на атаката, но не бойрейки се, а на свой ред търсейки нещо, от което да отхапе. Наред с хаоса от предсмъртната схватка се зароди мъглив въпрос.

Как го бяха надхитрили?

Нима толкова бързо бяха привършили промяната си? И търсейки храна, като него бяха тръгнали по коридора... свивайки обаче *вдясно*. Там явно също не бе имало нищо, неистовият глад ги бе подсетил за него и те също се бяха върнали да го търсят. По миризмата лесно и бързо го бяха проследили. Всичко това мъртвецът осъзна с една съвсем нищожна частица от слабо функциониращото му съзнание; съзнание, из което безцелно прелиташе побеснял прилеп, блъскащ се в стените с писк и нарастваща немощ.

Не успя да издържи на тежестта им. Свлече се тронаво и безпомощно на земята. Загърчи се. Двамата не спираха да се нахвърлят отгоре му, бутаха се и ръмжаха, надпреварвайки се кой ще си вземе по-голямо парче от едрата и вече почти послушна солена торта.

Мъртвецът се предаде и скоро след това спря да вижда миризмата.

КРАЙ

© 2004 Благой Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/110>]